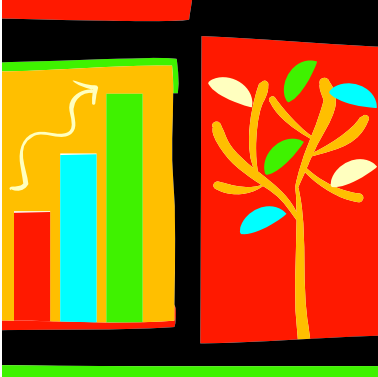

Minh Anh

Giấc mơ hoang đường

Có một giấc mơ cứ đeo bám cô suốt thời thiếu nữ. Trong đêm lập đông se lạnh, trên nền trời xám xanh trong suốt, một đốm sáng xa tít bay dần về phía cửa sổ cạnh giường cô.

Đốm sáng lớn dần trở thành vầng hào quang bao quanh người thanh niên tuấn tú quỳ trên tấm thảm bay, rồi đáp lại trên bậu cửa sổ. Người thanh niên bước xuống ngòai lên mép giường nhìn cô âu yếm, ánh mắt sâu hun hút khiến trái tim cô run rẩy, hạnh phúc căng tràn. Người ấy thì thầm giọng trầm ấm: Ta đến là để thuộc về em. Giấc mơ cứ lặp đi lặp lại mãi thôi thúc cô kiếm tìm ánh mắt ấy, giọng nói ấy.

Cô mở ngăn tủ anh dành riêng cho cô để những thứ thuộc về quá khứ. Cô lấy ra một cuốn nhật ký cũ sần, giấy đã ngả màu ố vàng.

10-9-... Lớp tôi vừa nhận thêm một kẻ ngạo mạn. Nghe đâu hấn từ miền Trung chuyển vào theo cha. Để xem hấn học hành ra sao mà cứ bơ bơ nhìn người bằng nửa con mắt thế.

15-9-... Thật khó chịu, cô xếp hấn ngòai cạnh tôi. Hấn soi mói tôi từ đầu đến chân y như sẫm soi một căn phòng mới để quyết định nên đặt bàn ở đâu, ghế chỗ nào, giường ra sao. Rồi hấn ngòai xuống, để cặp ngăn đôi chiếc ghế. Tôi

cúi gằm mặt xuống, tức nghẹn họng, cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm...

2-11-... Cả tháng nay tôi im như thóc, coi như không có hắn bên cạnh. Hắn vẫn giở những trò cũ, hết chuyện Cây gậy thần để tặng cho anh chàng cao nhất lớp nhưng thiếu bề ngang mà nói như tiên tri, lại đến chuyện Thầy bói mù tặng cho anh chàng thích đeo kính màu xám tro, lọ mọ lom khom như ông thầy bói.

Hôm nay hắn còn bày trò bỏ thư vào học bàn tôi. Tôi không đọc nhưng hắn nói nhỏ: Đọc đi, tớ muốn cậu hiểu rằng tớ nói thật, không chọc cậu đâu.

Giọng hắn trầm ấm làm tôi thót tim nhưng ánh mắt không giống người thanh niên tôi hay gặp trong những giấc mơ. Ánh mắt hắn xa xăm như không của riêng ai, trong suốt như mắt trẻ thơ nhưng khi đã nhìn xoáy vào ai thì người ấy không thể nói dối được.

“Tớ muốn nói với cậu rằng đừng ảo tưởng về mình và đừng gây hy vọng cho người khác bằng cái vẻ thánh thiện ấy. Mẹ tớ đã từng là một người thánh thiện trước mắt cha con tớ và mọi người. Vậy mà mẹ đã bỏ tất cả đi theo tiếng gọi tình yêu. Trước khi đi mẹ khóc nói với tớ: Lớn lên con sẽ thông cảm cho mẹ. Tớ chẳng hiểu mình phải thông cảm thế nào khi nhìn cảnh ba tớ gầy rộc đi sau một tuần tự giam mình trong phòng trước khi quyết định cầm bút ký vào đơn ly hôn. Người mẹ mà tớ hằng yêu kính, người từng dạy dỗ tớ điều hay lẽ phải ở đời giờ đã ở bên kia chiến tuyến, tớ chọn sống với ba vì ba là người khôn khổ. Cậu có cái gì đó giống mẹ tớ nhưng lạ thay tớ không ghét cậu mà chỉ thấy tội nghiệp thôi”

Đọc xong tôi khóc, khóc vì thương hắn phải sống trong nghịch cảnh quá sớm nên già trước tuổi, khóc vì hắn so sánh tôi với mẹ hắn. Tôi chưa bao giờ làm khổ người khác, tôi cũng không đòi hỏi gì cho mình, tôi chỉ trông chờ một tình yêu dang hiến, tôi thấy mình trong suốt như pha lê.

24-12-... Hắn rủ tôi lên thác chơi. Chẳng biết tự lúc nào chúng tôi đã là bạn

tâm giao. Hấn bông đùa với bạn bè, thậm chí cả với thầy cô nhưng với tôi, hấn lại thủ thỉ chuyện trò rất u tâm trạng. Bỏ cả giày dép, chúng tôi cẩn thận giẫm lên từng viên đá, cùng lội ngược dòng suối lên đầu nguồn, hấn hỏi tôi hiểu gì về cái tình yêu dâng hiến mà tôi đang đi tìm? Tôi kể cho hấn nghe giấc mơ của tôi và bảo tôi không hiểu nhưng tôi cảm nhận, thậm chí tin chắc là có một tình yêu như thế. Hấn mỉm cười, đặt ngay cho giấc mơ của tôi một cái tên dễ gây tự ái: “Giấc mơ hoang đường”. Tôi nguýt hấn một cái rõ dài. Hấn đưa một tay nắm tay tôi kéo lên dốc đá thẳng đứng, tay kia bám chặt vào một dây leo to vắt ngang vách đá. Tiếng suối chảy róc rách dịu êm dần được thay bằng tiếng thác ào ào hung dữ. Chúng tôi đã leo lên đến đỉnh thác.

Hấn nhắc tôi: “Đá ở đây phủ rêu trơn lấm, giẫm lên thấy chắc chân rồi hãy bước qua hòn khác, hấn chỉ dòng nước chảy quanh những phiến đá chỗ chúng tôi đang đứng bảo: Xem kia, nó thật hiền hòa êm ái, chỉ khi gặp nghịch cảnh nó mới hung dữ thôi. Thế cậu có biết cách biến “giấc mơ hoang đường” của cậu thành hiện thực không? Tôi bĩu môi: Làm như cậu biết. Hấn rí tai tôi về bí mật: Cậu nắm tay người yêu thật chặt và lao vào dòng thác kia kia, đừng buông ra nhé! Xuống đến dưới kia, hoặc hai người sẽ văng ra hai phía hoặc cậu sẽ nhận được tình yêu mà cậu đi tìm.

Hấn lại giễu tôi ấy mà. Tính hấn vẫn thế...

Cô gấp cuốn nhật ký lại. Thật bất ngờ! Hết lớp 12 hấn vào một dòng tu.

Trước khi về Sài Gòn học, cô hỏi hấn: Sao cậu chọn con đường ấy? Hấn nghĩ ngợi: À, để thực hiện “giấc mơ hoang đường” của tớ thôi.

Từ giã cảnh cũ người xưa, cô hụt hẫng mất mấy tháng, rồi cuộc sống mới cũng đưa cô vào vòng xoay của nó. Bây giờ cô phải tự sắp xếp mọi thứ, tính toán chi tiêu trong khuôn khổ số tiền cha mẹ chu cấp. Cô có rất ít bạn, họ bảo cô ở trên núi có khác, lúc nào cũng chậm chạp, lặng lẽ. Cô cắm cúi học,

học mãi, vài người ngỏ lời yêu nhưng họ mờ nhạt quá, không để lại một dấu ấn nào trong tâm hồn cô. Rồi 5 năm đại học cũng sắp kết thúc, một số bạn cùng lớp cô rục rịch chuẩn bị đám cưới. Họ thật đơn giản, quen nhau, cãi nhau, giận nhau, làm lành, chờ nhau đi ăn, cùng đi làm thêm, cùng đếm tiền, để dành, cưa đôi, rồi cười đùa sung sướng, bây giờ lại đưa thiệp cưới. Cô không như vậy được, khi yêu cô phải dành những gì đẹp đẽ nhất cho người yêu, những gì thiết thòi cô cất cho riêng mình.

Buổi lễ tốt nghiệp diễn ra long trọng. Ban giám hiệu mời những cựu sinh viên thành đạt về chia sẻ kinh nghiệm tìm việc và sống với nghề cho đàn em. Anh nói rất tự tin, anh bảo ngoài giới nghiệp vụ, các bạn còn phải biết tạo và giữ các mối quan hệ và nhất là không để cho sự chán nản xâm chiếm mình. Anh thật vững vàng, dù mới ra trường có 6 năm, đặc biệt là anh yêu cuộc sống đến kỳ lạ. Sau buổi lễ, tổ cô mời anh đi uống nước. Sau này khi lấy nhau rồi, anh bảo anh chú ý đến cô vì cô dè dặt, giản dị mà không dễ thỏa hiệp. Anh có một tật xấu là rất khó từ chối tình yêu nhưng khi đã ăn ở với nhau rồi thì anh không cưới.

Anh hăm hở lao vào công việc, tạo dựng các mối quan hệ đến quên cả bản thân mình. Anh chính tề khi ra ngoài đường, còn những lúc ở bên cô, anh lại thoải mái tự nhiên từ ăn mặc đến lời nói, anh không che giấu những thói quen xấu. Đôi khi cô có cảm giác anh vô tư hồn nhiên như một đứa trẻ. Anh không bắt cô phải thế này thế nọ, cũng chưa hề than vãn vì bất cứ khó khăn nào nhưng sự chăm sóc tỉ mỉ của cô làm anh khó chịu. Anh không muốn trả lời cô những câu hỏi về giờ giấc, anh muốn cô hiểu anh tự biết sử dụng thời gian của mình sao cho hữu ích nhất. Anh cũng không muốn cô hỏi “tại sao” vì mỗi việc anh làm đều có lý lẽ của nó, cô đừng đặt ra bất cứ cái khung nào bắt anh chui vào. Sống với anh, cô buồn lắm, cô không tìm được một kẻ hở nào để đi vào thế giới của anh, cô thấy mình lạc lõng.

Cô về quê nghỉ ngơi một tuần, thời gian lắng lại giúp cô hiểu đúng hơn về hoàn cảnh của mình. Còn hắn đang làm luận văn thạc học, chỉ được ra ngoài mỗi chiều thứ bảy. Gặp lại, cô ngạc nhiên khi thấy hắn vẫn trẻ trung, hóm hỉnh như ngày nào, chỉ khác là hắn, nghe nhiều hơn nói, còn cô đổi vai cho hắn nói nhiều hơn nghe. Sau khi nghe cô than thở chán chường về cuộc hôn nhân của mình, hắn tủm tỉm: Bây giờ mới đúng là cậu.

Cô trêu hắn:

- Cậu đi tu thật là phí. Nếu không, cậu sẽ là người chồng người cha tốt đấy.

Hắn nghiêm chỉnh:

- Đây, tớ thấy cậu yêu anh ấy lắm, muốn giữ anh ấy, cậu phải biết anh ấy ước mơ gì và chịu khó đan xen vào cuộc sống của anh ấy.

- Sao lại phải chịu khó, tớ muốn mà anh ấy cứ đẩy tớ ra.

- Cậu muốn anh ấy làm theo ý cậu thì có, vì đan xen vào anh ấy, cậu phải hy sinh một phần cái tôi của mình, phải mở lòng ra đau lắm.

Cô trở về với gia đình và công việc hằng ngày, cô tập đan xen vào anh. Đau thật! Cô phải bỏ qua những tật xấu của anh bằng cách nghĩ nếu ngày mai anh biến mất khỏi đời cô thì sao, cô luôn sống như hôm nay là ngày cuối cùng có nhau, cố gắng không đòi hỏi gì cho mình. Một lần, cô mua cho anh bộ quần áo mới, cô muốn anh thử ngay xem có vừa không nhưng anh loay hoay trên mạng chưa muốn thử.

Cô vùng vằng:

- Không cần em thì anh lấy em làm gì, em muốn ly thân để xem lại mình có thật cần có nhau không. Em sẽ phát điên nếu cứ sống thế này mãi.

Anh thản nhiên:

- Thế em muốn gì? Em muốn dốc hết tình cảm cho anh để chứng tỏ tình yêu của em chứ gì?

- Như thế mới là yêu.

- Sai lầm rồi cô bé ạ. Em muốn cho hết những gì em có thì chỉ là sự lệ thuộc thôi, em đâu phải thánh mà không biết đòi hỏi, sợ rằng đến lúc em đòi lại anh không trả nổi. Em có biết anh cần gì không?

- Anh cần có một gia đình để khỏi khác mọi người.

- Không đúng, anh cần em biết sống cho mình một chút, để phát triển bản thân và để trưởng thành, anh không cần một cô bé lúc nào cũng xoay quanh những nhu cầu của anh mà cần một người vợ độc lập, hiểu, chia sẻ cuộc sống với anh.

Anh kéo cô vào lòng, hôn lên mắt cô thì thầm: Ngốc ạ, em phải là vợ anh, bảo mẫu của anh, bạn của anh nữa. Cô vòng tay quanh cổ anh âu yếm: Em chỉ thích làm vợ anh thôi. Anh bế thốc cô lên giường, dụi đầu vào ngực cô, anh chìm vào thế giới của cô dịu êm nồng nàn, anh cười mãn nguyện.

Những tia nắng ban mai xuyên qua khe cửa hắt lên gương mặt cô vốn không hồng hào, giờ càng xanh xao tiều tụy.

Cô mở to mắt ngắm nhìn khuôn hình chụp gia đình Tết năm ấy, anh đã phóng to và treo trang trọng trên bức tường phòng ngủ. Vậy mà chỉ cách nay mấy tháng, cô đã nhìn nó nước mắt lưng tròng vì nghĩ rằng không có chỗ cho cô trong cuộc đời anh. Cô tung chăn xua đi những ý nghĩ đen tối của quá khứ, mở rộng cửa sổ hít thở mùi hương ngọc lan cùng ánh nắng ấm áp đang ủa vào phòng. Cô sờ tay lên cái đầu còn đang lún phún tóc sau trận sốt thương hàn thập tử nhất sinh vừa qua và bất giác mỉm cười. Giấc mơ hoang đường đã thành sự thật.

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: VNCA

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 1 năm 2006